

er dog din Søster! Det er forfærdeligt! Emanuel . . . Du maa komme til Fornuft — hører du? — Du maa tænke paa Fremtiden, paa Børnene, paa os alle. Se dog! Du veed ikke, hvad Dag du staar paa Gaden uden Tag over Hovedet, uden en Bid Brød til dine Børn. Fa'er vil ikke hjælpe dig mere . . . og kan det hellerikke. Jeg har ondt nok ved at hjælpe mig selv. Du veed, hvor lidt Torm efterlod. Hvad vil du da gøre? Styrt os dog ikke i Ulykke, Emanuel! . . . Nej, du maa ikke tale. Nu skal du engang høre Sandheden! Har du ikke gjort os Sorg nok? Er det ikke din Skyld, at Fa'er er syg og fortvivlet? Vi er allesammen fortvivlede for din Skyld, Emanuel! Veed du, at jeg har set Fa'er græde over dig? Det skulde du tænke paa! I mere end ti Aar har vi levet i Angst for dig. Er det ikke nok! Skal vi da aldrig kunne tænke paa dig uden med Skam? . . . Aa, Emanuel, om du blot vidste — —.“

Hun formaaede ikke at tale mere. I et Anfald af krampagtig Hulken sank hun sammen ved Broderens Bryst.

Emanuel lod sagtnodig sin Haand glide nogle Gange ned over hendes Haar.

„Stille, Søster! Stille! Du er ikke god mod dig selv! . . . Og hvorfor vil du forarges paa mig? Sig mig, har ikke Kristus vist os Vejen ind til den evige Glæde . . . han, som ikke vilde eje det, hvortil han kunde hælde sit Hoved!“

„Aa — hvor du taler!“ afbrød Betty i opblussende Heflighed og rettede sig paany i Vejret. „Det er formastelig! Troer du, Gud har givet dig Hus og Hjem og Slægt, for at du skal lægge det altsammen øde? Har han givet dig Hustru og Børn, for at — —“.

Hun fik ikke udtalt. Emanuel lagde Haanden paa hendes Arm og saa bekymringsfuldt paa hende.

„Betty, — var det dig mon ikke tjenligere, om du